

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **M. A.**
státní příslušnost: X
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2023, č. j. OAM-489/ZA-ZA12-K03-2022,
takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2023, č. j. OAM-489/ZA-ZA12-K03-2022, *se ruší* a věc *se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce žádá o mezinárodní ochranu kvůli obavám z pomsty skupiny B. H. za to, že se k nim odmítl přidat. Žalovaný tyto obavy nepovažuje za důvodné. S tím žalobce nesouhlasí a tvrdí, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav. Soud proto hodnotil otázku, zda závěr žalovaného, že žalobci v případě návratu do Nigérie nic nehrozí, má dostatečnou oporu ve správním spisu.

II. Rozhodnutí žalovaného, související skutkové okolnosti a dosavadní procesní postup

2. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v květnu 2022. Z Nigérie odjel na konci dubna. Pomohl mu převaděč, který mu zařídil pas. Skupina B. H. oslovila žalobce, jeho bratra a další

lidi ve vesnici Z. (Z. S.), aby se k nim přidali. Žalobce ale ví, že jsou nebezpeční a zabíjejí lidi. Nechtěl proto být součástí takové skupiny. Z vesnice utekl. Poté, co se přestěhoval, dostával výhrušné zprávy typu „víme, kde jsi, najdeme si tě“. Poprvé jej oslovili roku 2017, podruhé 2018. Popsal, že byl na farmě a přišli k němu lidé oblečení jako vojáci. Měli zbraně a masky. Bylo jich asi 15. Řekli, že hledají mladé chlapce, aby se k nim přidali. Měli se nahlásit jako dobrovolníci do konce týdne. Kdo nepřijde, toho zabijí. Žalobce se spolu s bratrem rozhodli utéct. Jeho bratra ale chytili a zabili. To se stalo na začátku roku 2018.

3. Žalobce pak cestoval přes různé vesnice, až se někdy koncem roku 2018 dostal do města Abuja. Tam žil na předměstí. Po několika týdnech potkal pana A., který ho ubytoval v karavanu a později mu pomohl vycestovat do Evropy. Žalobce se staral o jeho krávy. Po odjezdu z vesnice se již s B. H. nedostal do kontaktu. Stále mu ale psali zprávy. Z vesnice dostal informace, že jej hledají. Několik mužů v té době odvedli pryč. Naposled jej kontaktovali minulý nebo letošní rok. Volali a vyhrožovali mu smrtí. Žalobce si myslí, že by jej našli kdekoliv. Ví o lidech z vesnice, kterým se povedlo utéct, ale stejně je našli a zabili. Neuvažoval, že by požádal o pomoc policii nebo jiné orgány. Nevěděl ani, kde je policejní stanice. Slyšel příběhy o tom, že pokud se někdo obrátí na policii, tak jej přesto našli a zabili. Kvůli výhrůžkám byl pod velkým tlakem a nemohl spát.
4. Žalovaný si pro posouzení žádosti žalobce shromáždil tři zprávy o Nigérii: (1) Informaci MZV ČR, č. j. 130596/2022-LPTP ze dne 23. 11. 2022: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti; (2) Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2021 z 12. 4. 2022 a (3) Informaci OAMP: Nigérie bezpečnostní a politická situace v zemi z 20. 6. 2022.
5. Rozhodnutím ze dne 6. 1. 2023, č. j. OAM-489/ZA-ZA12-K03-2022, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu („rozhodnutí žalovaného“). Žalobce nepronásledovali za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Ani mu nehrozí pronásledování pro některý z důvodů podle § 12 písm. b). Obavy z jednání skupiny B. H. žalovaný považuje za obavy ze zhoršené bezpečnostní situace a jejích dopadů. To ale není relevantní důvod pro udělení azylu. Netýká se žádného z taxativně vymezených azylových důvodů. Žalobce neuváděl, že by on sám byl v pozornosti této skupiny pro některý z azylových důvodů. B. H. je teroristickou skupinou, která působí převážně na severu země, tedy mimo města Abuja, kde žalobce od roku 2018 žil a pracoval zcela bez potíží. Žalobcova představa, že jej B. H., proti kterým nigerijská vláda tvrdě bojuje, naleznou kdekoliv na území Nigérie, aby se mu pomstili, je absurdní. Žalobce navíc pro skupinu není jakkoli zajímavý ani nebezpečný. To, že by žalobci telefonicky vyhrožovali, žalovaný považuje za nevěrohodné.
6. Žalovaný nenašel ani důvod pro udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany. Žalobci nehrozí trest smrti. Výhrůžky smrti od B. H. žalovaný nepovažuje za věrohodné. Ve vztahu k vážné újmě spočívající ve špatném zacházení žalovaný uvedl, že vycházel z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Nedospěl však k závěru, že by žalobci takové zacházení reálně hrozilo. Žalovaný nevyloučil možnost, že skupina B. H. žalobce skutečně kontaktovala, pokud žil v oblasti, kde tato skupina má své základny. Zároveň ale vyslovil pochybnosti ohledně způsobu, jakým měli údajně žalobce kontaktovat. Z úřední činnosti žalovaný ví, že se z jejich strany rozhodně nejedná o nabídky dobrovolné spolupráce s týdenní lhůtou na rozmyšlení. Jestliže navíc žalobce bez problémů žil téměř čtyři roky ve městě Abuja, kde B. H. útočí pouze výjimečně, pak žalovaný považuje jeho obavy za

nepodložené. Schopnost této teroristické skupiny, proti které intenzivně bojuje nigerijská vláda i mezinárodní jednotky, najít žalobce v dvousetmilionové Nigérii není reálná.

III. Obsah žaloby

7. Žalobce namítá, že závěry žalovaného nejsou dostatečně zdůvodněné a nemají podklad ve správním spisu. Výpověď žalobce i ostatní poklady žalovaný hodnotil tendenčně. Bezpečnostní situace v Nigérii je vážná. Dochází tam ke svévolnému a nekontrolovanému násilí ze strany různých ozbrojených skupin, včetně B. H. K teroristickým útokům dochází i na území hlavního města Abuja. Na podporu tohoto tvrzení žalobce odkazuje na výroční zprávy mezinárodních lidskoprávních organizací nebo na informace uvedené na internetových stránkách českého a britského ministerstva zahraničních věcí.
8. Konkrétní námitky žalobce vznášejí ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu a ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany. Žalobce se obává pronásledování skupinou B. H. Uvedl tedy skutečnosti relevantní z pohledu azylu. Žalovaný měl povinnost se jimi řádně zabývat. Z judikatury plyne, že nestačí pouze shromáždit informace o politické a bezpečnostní situaci v zemi původu žadatele, ale je třeba se individuálně zabývat skutečnostmi, které žadatel tvrdí. Žalovaný ve svém rozhodnutí pouze vyjmenoval informace, které shromáždil, aniž by je propojil s azylovým příběhem žalobce.
9. Výhrůžky skupiny B. H. naplňují pojem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalobce byl pod dlouhodobým psychickým nátlakem. Odůvodněnost jeho strachu z pronásledování dokládá, že zabili jeho bratra a další lidi z vesnice. Kromě toho až do odjezdu ze země čelil výhrůžkám. I informace o zemi původu potvrzují, že B. H. podniká stovky útoků proti osobám, které proti nim vystupují. Včetně hlavního města.
10. Konkrétní motivaci osob, které mu vyhrožují, žalobce nezná. To, že s nimi odmítl spolupracovat, však lze považovat za zastávání určitých politických názorů. Přitom platí, že není nutné, aby žadatel svůj politický názor aktivně vyjadřoval. Stačí, že mu jej původce pronásledování připisuje. B. H. odmítají západní styl života, včetně křesťanské víry. Důvodem pronásledování proto může být i žalobcova křesťanská víra. Žalovaný se však této skutečnosti nevěnoval.
11. Žalovaný neposoudil žádost žalobce objektivně. Místo toho se soustředil na zpochybnění jeho věrohodnosti a hledání důvodů, proč mu mezinárodní ochranu neudělit. Žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se důkazního břemene v azylovém řízení a zásady „v pochybnostech ve prospěch žadatele“. Žalovaný sice zpochybňuje věrohodnost žalobcových tvrzení. Přitom ale tato tvrzení nepodrobil testu přiměřené pravděpodobnosti. Své závěry řádně neodůvodnil a nepodpořil informacemi o zemi původu.
12. K neudělení doplňkové ochrany žalobce namítá, že jej žalovaný zdůvodnil téměř totožně jako neudělení azylu. Zpochybňuje věrohodnost jeho tvrzení odkazem na informace, které zná z úřední činnosti. Bližší odůvodnění však chybí. Žalobce se obává, že mu ze strany B. H. hrozí špatné zacházení. Jeho vycestování by proto bylo v rozporu s mezinárodními závazky. Žalovaný sice odkazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, ale zavádějícím způsobem cituje z rozsudku ve věci *Costello-Roberts proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 25. 3. 1993, stížnost č. 13134/87), který se týkal potrestání dítěte při školní docházce. Tento případ nelze srovnávat se situací žalobce. Žalovaný také přehlíží, že i

jednorázový incident může být pronásledováním a porušením čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.

13. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného. Alternativně navrhuje, aby žalobci udělil mezinárodní ochranu ve formě azylu nebo doplňkové ochrany.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný zdůraznil, že k posuzování každé žádosti přistupuje individuálně. Jeho úvahy omezuje sám žadatel svými tvrzeními, které žalovaný hodnotí na podkladě informací o zemi původu. Zopakoval důvody, pro které žalobci neudělil mezinárodní ochranu.
15. Ohledně možného náboženského důvodu zájmu skupiny B. H. o žalobce žalovaný uvedl, že takovou spojitost žalobce při pohovoru netvrdil. Zmiňuje ji až v žalobě. Úkolem žalovaného ale není domýšlet azylové důvody místo žadatele. Povinnost řádně zjistit skutkový stav má žalovaný pouze v rozsahu důvodů, které žadatel uvede.
16. Pro posouzení žádosti žalovaný využil širokou škálu informací o zemi původu žalobce. Žalobce měl možnost se s nimi seznámit. Této možnosti nevyužil. Jeho nynější námitky vůči podkladům rozhodnutí jsou pouze obecné a účelové. Žalobce se snaží pouze zdramatizovat svůj azylový příběh, aby si legalizoval pobyt.
17. Žalobce neuvedl ani žádnou skutečnost, která by měla žalovaného vést k udělení doplňkové ochrany. Své rozhodnutí i v tomto ohledu řádně odůvodnil. Žalovaný se zabýval bezpečnostní situací v Nigérii. Neshledal, že by vycestování žalobce odporovalo mezinárodním závazkům.
18. Institut azylu neslouží k tomu, aby poskytoval ochranu před jakýmkoliv bezprávím. Důvody jeho poskytnutí přísně vymezuje zákon. Žalobce ve své žalobě domýšlí krajní scénáře pro případ jeho návratu do vlasti. Svůj azylový příběh v žalobě přetváří, aby byl více relevantní. V průběhu správního řízení však neuvedl takové skutečnosti, které by měly relevanci z pohledu mezinárodní ochrany. Žalovaný své rozhodnutí řádně podložil a zdůvodnil.

V. Hodnocení věci soudem

19. Žaloba je důvodná.
20. Své obavy z návratu do vlasti žalobce spojuje zejména s výhružkami skupiny B. H. Souvisí s tím, že se k nim v roce 2018 odmítl přidat. Po skutkové stránce žalovaný připouští, že B. H. skutečně mohli žalobce oslovit. Žil totiž v oblasti, ve které B. H. působí. Zpochybňuje však způsob, jakým k tomu oslovení mělo dojít, protože z úřední činnosti ví, že B. H. takto nepostupuje. Kromě toho žalovaný zpochybňuje věrohodnost tvrzení žalobce o neustálých telefonických výhružkách.
21. Soud však musí dát za pravdu žalobci, že se tento způsob hodnocení věrohodnosti nedá přezkoumat. Posouzení věrohodnosti hraje důležitou roli v řízení o mezinárodní ochraně. Žadatel nemá povinnost prokazovat pravdivost svého azylového příběhu jinými důkazy než vlastní věrohodnou výpovědí. Řádné posouzení věrohodnosti je součástí zjišťování skutkového stavu. Teprve poté, co žalovaný určí, kterým částem azylového příběhu žadatele věří a kterým naopak ne, může žádost právně hodnotit. A zjišťovat, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Pokud by totiž žalovaný

vyhodnotil jako nevěrohodné zásadní části azylového příběhu žadatele, nemělo by smysl posuzovat naplnění jednotlivých podmínek pro udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2022, č. j. 41 Az 20/2021-39, body 29-31).

22. Závěr žalovaného o tom, že azylový příběh žadatele či jeho část jsou nevěrohodné, se přitom nemůže zakládat na subjektivním přesvědčení nebo pocitech toho, kdo rozhoduje. Ani na blíže nespecifikovaných informacích známých z úřední činnosti, které soud nemá možnost ověřit. Žalovaný by naopak měl hodnotit věrohodnost podle obecně uznávaných indikátorů věrohodnosti, jak je shrnuje čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice. Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plauzibilita (přijatelnost, pochopitelnost) ve světle relevantních informací o zemi původu atd. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, body 40-42).
23. *Řádné a komplexní hodnocení věrohodnosti žalobcovy výpovědi však v rozhodnutí žalovaného chybí.* Telefonické a SMS výhrůžky považuje za nevěrohodné, aniž by blíže uvedl proč. Neodkazuje na nesrovnalosti ve výpovědi žalobce, ani na protichůdné informace plynoucí ze zpráv o zemi původu. Žalovaný se ani nesnažil například zjistit, jakým způsobem vůbec skupina B. H. získala žalobcovo telefonní číslo, nebo zda žalobce nemá možnost výhrůžné zprávy doložit. Zejména ale soud ve spisu postrádá jakékoliv relevantní informace o zemi původu týkající se verbování bojovníků ze strany B. H.
24. Pouze okrajově se tohoto tématu dotýká zpráva amerického MZV. Zmiňuje ale pouze to, že B. H. násilím odvedla nebo přinutila mladé chlapce a dívky, aby sloužili v jejich řadách. Tato zpráva však nic neříká o způsobu, jakým verbování probíhá nebo o tom, zda se B. H. cíleně zaměřila na lidi, kteří s nimi odmítnou spolupracovat. Tyto informace by měly relevanci nejenom pro posouzení věrohodnosti žalobce, ale také pro následné posouzení důvodnosti jeho žádosti. Bez nich žalovaný nemohl řádně zjistit skutkový stav. Nahradit je přitom nelze konstatováním, že žalovaný něco zná ze své úřední činnosti. Ani pokud žalovaný opakovaně rozhodoval o žádostech nigerijských žadatelů a zná kvůli tomu některé reálie této země, nemůže z nich vycházet, aniž by byly součástí správního spisu.
25. Žalovaný má sice obecně pravdu, že jeho povinnost náležitě zjistit skutkový stav se primárně odvíjí od důvodů, které cizinec uvede při podání žádosti o mezinárodní ochranu. Obecně platí, že pokud žadatel ani neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že došlo, nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu § 12 nebo § 14a zákona o azylu, pak není třeba se situací v jeho zemi původu do detailu zabývat. Na druhou stranu v případě, že žadatel uvádí skutečnosti potenciálně podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, pak je třeba žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat s aktuálními a relevantními informacemi o zemi jeho původu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). Pokud pak žadatel uvede potenciálně relevantní důvody žádosti o mezinárodní ochranu, pak nestačí, aby si žalovaný shromáždil pouze zcela obecné informace o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu. Je naopak třeba, aby se tyto informace adresně týkaly skutečností tvrzených žadatelem.
26. Žalobce přitom neuvedl takové skutečnosti, které by na první pohled neměly relevanci ve vztahu k některé z forem mezinárodní ochrany. Naopak. Výhrůžky smrti z důvodu odmítnutí podílet se na bojích teroristické skupiny, mohou při splnění dalších podmínek zakládat minimálně hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. a) zákona o azylu

Mohou potenciálně být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Uvedené ustanovení totiž nedopadá pouze na trest smrti uložený státem, ale také na případy, ve kterých žadateli hrozí smrt ze strany nestátních původců pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008-78). Vzhledem k tomu, že původcem výhrůžek je nestátní subjekt, záleželo by především na tom, zda má reálnou schopnost tyto výhrůžky realizovat. A pokud ano, zda by případně žalobce neměl možnost získat ochranu před jednáním B. H. buď ze strany státu. Anebo tím, že se přesídlí.

27. V případě prokázané spojitosti těchto výhrůžek s některým z azylově relevantních důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu může také jít o důvod pro udělení azylu. Žalobce má pravdu, že odmítnutí podílet se na činnosti ozbrojené skupiny lze chápat jako projev určitého politického názoru. Je totiž zřejmé, že činnost B. H. motivují jisté politicko-ideologické cíle. Odmítnutí podílet se na bojích tato skupina může vnímat jako nesouhlas s jejich ideologií. Na rozdíl od žalobce však soud musí odmítnout potenciální náboženskou motivaci osob, které žalobci vyhrožují. Nic takového žalobce netvrdil. Nezmínil se o tom, že by příslušníci B. H. vůbec věděli o tom, že je křesťanem.
28. Posouzení všech těchto otázek však může následovat až po řádném zjištění skutkového stavu – zejména hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele a obstarání aktuálních a adresných zpráv o zemi původu. Ani jednu z těchto povinností žalovaný řádně nesplnil (viz výše). Je totiž pořád nejasné, zda je žalobcův azylový příběh (případně jeho část a která konkrétně) nevěrohodný. Tedy zda je pravděpodobné, že žalobce skutečně kontaktovala skupina B. H. a zda dlouhodobě čelil výhrůžkám smrti. Zároveň ve správním spisu chybí relevantní informace o působení této skupiny. O tom, zda dochází k verbování mladých mužů, případně jakým způsobem. A zda je pravděpodobné, že by se v případě odmítnutí spolupráce adresně snažili najít dotyčného jednotlivce a pomstít se mu.
29. Žalovaný ve svém rozhodnutí poukazuje na to, že žalobce prakticky bez problémů žil po dobu čtyř let ve městě Abuja. Zároveň podle žalovaného B. H. neměli možnost, jak jej nalézt. Soud uznává, že tyto skutečnosti mají relevanci pro posouzení důvodnosti žádosti žalobce. Neobstojí však bez řádného zjištění reálií v zemi původu a bez prvotního posouzení věrohodnosti.
30. I pokud by se ukázalo, že žalobce skutečně čelil výhrůžkám ze strany B. H., bez dalšího to nezakládá pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice. Nejedná se totiž o závažné porušení jeho základních lidských práv. Ani o opatření působící psychický nátlak, které by bylo srovnatelné se závažným porušením lidských práv. Pokud však žalobce v minulosti nečelil žádnému jednání, které by založilo pronásledování, nemusí to zároveň nutně znamenat, že takovému jednání nebude čelit po návratu do vlasti.
31. Minulé pronásledování sice je v souladu s čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo vážné újmy, není však jeho nutnou podmínkou. Podstatné je, že posuzování odůvodněných obav z pronásledování má prospektivní povahu. Posuzuje se riziko hrozící žadateli v budoucnu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33 nebo ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47). Při tomto hodnocení se uplatní důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti, resp. reálného nebezpečí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).

32. Hodnotit přiměřenou pravděpodobnost budoucího pronásledování (a reálné nebezpečí vážné újmy) by žalovaný měl na základě tvrzení žadatele, konfrontovaných s informacemi o zemi původu týkajících se obdobných případů. V rozhodnutí žalovaného však taková konfrontace s informacemi o zemi původu chybí. Jak již soud uvedl výše, žalovaný zanedbal svou povinnost opatřit si dostatečně relevantní informace o působení B. H. v Nigérii. Zejména o tom, jaký mají dosah mimo severní oblasti Nigérie, kde je jejich přítomnost intenzivnější. Bez těchto informací žalovaný nemohl řádně posoudit, nakolik je pravděpodobné, že by žalobce dokázali najít a své výhrůžky zrealizovat.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Soud s ohledem na výše uvedené přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro vady předvídané v § 76 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního. Závěry žalovaného týkající se posouzení věrohodnosti žalobcova azylového příběhu jsou nepřezkoumatelné. A závěrům, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany chybí opora ve správním spisu.
34. V dalším řízení proto žalovaný bude muset znovu a řádně posoudit nejprve věrohodnost žalobce (na základě indikátorů věrohodnosti) a svůj případný negativní závěr řádně zdůvodnit. Následně si opatří adresné a aktuální informace týkající působení B. H. v Nigérii. Konkrétní obsah těchto informací se bude odvíjet od závěrů ohledně věrohodnosti žalobce. Zjištěné skutečnosti pak žalovaný bude muset zhodnotit a posoudit, zda žalobci s přiměřenou pravděpodobností nehrozí pronásledování nebo reálné nebezpečí vážné újmy.
35. Pro úplnost krajský soud dodává, že nemohl vyhovět návrhu, aby žalobci udělil azyl nebo doplňkovou ochranu. Z judikatury Soudního dvora sice plyne, že čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv EU je třeba vykládat tak, že v určité situaci musí mít soud možnost přímo udělit žadateli žadatel mezinárodní ochranu, přestože to národní právní úprava neumožňuje. Je tomu tak, pokud správní orgán žadateli neudělí mezinárodní ochranu, přestože jej k tomu zavázal soud po provedení úplného a *ex nunc* posouzení všech relevantních skutkových a právních okolností předložených žadatelem o mezinárodní ochranu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. 7. 2019, ve věci C-556/17 *Torubarov*). Taková situace ale v případě žalobce nenastala. Krajský soud posuzoval jeho žalobu poprvé a neprováděl úplný a *ex nunc* posouzení. To by totiž s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav bylo předčasné.
36. Pokud jde o náklady řízení, žalobci jako úspěšnému účastníkovi řízení vzniklo právo na jejich náhradu. Žádné však nevyčísлил, proto mu je krajský soud nepřiznal. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. června 2023

Martin Kopa, v. r.
samosoudce